

När jag dör är jag alls inte borta
fast min kropp blivit till mull.
Min vän, ty med allt som susar och sjunger
skall jag komma tillbaka igen.

Genom fåglarnas kvitter i träden
genom fjärilars fladdrande slag.
Genom flingornas dans på er ruta
skall jag ge er en hälsning var dag.

Och när björkarna spricker om våren
och ni känner en varmare vind.
Skall ni ana min själs odödlighet
när jag dunlätt kysser er kind.

Och då vet ni: jag är inte borta
nej mer nära än ni kan förstå.
Genom allt som susar och sjunger
skall min hälsning med kärlek er nå.

Ingrid Wickberg